Десь батожать зорям пальці білі,

Чашник в чару совість налива,

Десь регоче ридма на весіллі

П'яна перелесниця вдова.

Так дошкульно, вигідно регоче,

Рвуть долівку хижі каблучки.

З вуст глузливих, палахких проточин,

Б'ють слова, тверді, немов сучки.

Я бровою сум її підважу,

Буйне тіло в руки покладу

І вчиню, вчиню сьогодні кражу

У благопристойних на виду.

Десь оподаль нагло фінка диха

Синюватим ласим черевцем,

Та немає ні добра ні лиха:

Йде вдова, наморена і тиха,

Сонцем диха золоте лице...